

listopad 2025: Za duše v očistci, které se provinily proti životu
prosinec 2025: Za rodiny pečující o nemocné a postižené děti

Milí přátelé, bratři a sestry,

listopad, jak všichni víme, je dušičkový měsíc. Více než jindy myslíme na duše v očistci, ale ono se to týká i jednoho každého z nás. Církev, naše Matka, nám připomíná tzv. poslední věci člověka: smrt, soud, a ty dvě finální varianty, přičemž do nebe, tedy do té, o níž je v Písmu řečeno: „*ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, a nač člověk ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo jej milují...*“ (1 Kor 2,9), asi většina lidí bude vstupovat přes předsín, které říkáme očistec. Neměli bychom ale nezmínit ani tu druhou variantu, která se nedá popřít, a to je věčné zavržení. Je pozoruhodné, že když náš Pán mluví o posledním soudu (Mt 25,31 nn), že do věčného ohně jsou posláni už ti, kteří „*jen*“ nedělali, co dělat měli: „*měl jsem hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít, byl jsem nahý a neoblékli jste mne, byl jsem nemocen a ve vězení a nenavštívili jste mě...*“, co teprve ti, kteří aktivně páchali zlo, nebo tomu jakýmkoliv způsobem napomáhali. Jistě, toto se týká těch, kteří se až do konce života neobrátili, kteří pohrdli Kristovým utrpením a nabídkou spásy, a na věčnost, před Boží soud, odcházeli se strašlivou zátěží svých neodpuštěných vin.

My se ale chceme modlit za ty, kteří se sice proti životu provinili, ale obrátili se, a svých vin litovali. Pro ně náš Pán netrpěl a neumíral nadarmo a my jim svými modlitbami a získáváním odpustků můžeme pomáhat. A zde bych chtěl vyzdvihnout onu pomoc největší, a tou je mše sv. Skutečná účast na mši sv. není „něco jen odříkat (kněží), ani si jen něco vyposlechnout (věřící)“. Skutečná účast na mši sv. je postavit se pod kříž, jako Maria, která je obrazem církve. V duchu přijmout do své náruče obětované Tělo Božího Syna, jak to vidíme na Michelangelově Pietě, a ve spojení se svým vlastním životem, prací a utrpením jej obětovat za spásu duší, jako Maria. Tak, jak se to při mši sv. po zpřítomnění Kristovy oběti modlíme: „*proto na památku požehnané smrti, slavného vzkříšení... obětujeme, Bože, my tvoji služebníci i tvůj svatý lid, dar z tvých darů, oběť čistou, oběť svatou, oběť neposkvrněnou*“ (1. eucharistická modlitba) nebo: „*Shlédni, dobrotivý Otče, na oběť, kterou ty sám vložil do rukou své církvi...*“ (4. eucharistická modlitba) a tedy do našich rukou. A následně se vyžaduje i naše aktivita: „*Skrze něho ať se (i my) před tebou stáváme obětí úplnou a ustavičnou...*“ (3. eucharistická modlitba) To je skutečná účast na mši sv., do níž by měl patřit celý náš den, a která má nekonečnou hodnotu, protože se modlíme k Otci nikoliv sami, ale skrze Něho (Krista), s Ním a v Ném.

Prosincový úmysl je také velmi krásný: za rodiny, pečující o nemocné a postižené děti. Je mnoho takových rodin a naši modlitební podporu si tyto rodiny nanejvýš zaslouží. Na ně zvlášť můžeme vztáhnout onu pozitivní část Kristových slov z 25. Matoušovy kapitoly: „*Cokoliv jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili.*“

Rád bych Vás všechny také pozval na naši společnou pouť, letos už v sobotu 27. prosince v 11 hodin u Pražského Jezulátka, kde si vždy připomínáme Betlémská Neviňátka, mučedníky, kteří jsou velkými přímluvci všech dětí, jimž nebylo dovoleno ani se narodit. Jsem přesvědčen, že je za mučedníky můžeme pokládat rovněž.

Na setkání s Vámi se všemi se těší

Váš + Antonín
pomocný biskup olomoucký

